

NS Ziņu biletens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Baltās rases nedziedātie varoņi

5. daļa

Eoin O'Duffy

Baltā cilvēka cīņa par izdzīvošanu Trešajā reihā bija 20. gadsimta izcilākais sasniegums. Taču mazāk atceras to pašu cīņu Īrijā. Īru tauta, tāpat kā visas citas ariju tautības, ir mūsu rases asinsbrāļi un māsas. Ebreji nedara nekādu atšķirību starp viņiem un pārējiem pasaules pagāniem un visus šos potenciālos upurus uzskata tikai par "goyim", kas ir zema nicinājuma apzīmējums ne ebrejiem un nozīmē "stulbi lopi". Īri kā tādi bija ne mazāk pasargāti no ebreju viltības kā vācieši, kuri savu rasu glābēju atrada Ādolfa Hitlera personā. Tāpēc arī Īrijas labākie elementi raudzījās uz viņa ideoloģiju kā uz zobenu, ar kuru viņu zeme varētu tikt glābta no kopējiem draudiem, kas ap-

Eoin O'Duffy

draudēja visu cilvēci.

Mūsdienu gēlu rasu kustības pirmsākumi meklējami nemieros un vilšanās Īrijas Brīvajā valstī, Dienvidīrijas republikā, kas 20. gadsimta 20. gados tika izveidota pēc daļējas uzvaras pār ārvalstu okupācijas spēkiem; ziemeļi joprojām bija (un joprojām ir) britu rokās. Taču Dublinas valstī, kas no tās izveidojās, valdīja korupcija un kolektīvā bezatbildība, kas raksturīga visām demokrātijām. Īru patriotu upuris tika izšķiests starp liberāļu un konservatīvo strīdiem un potēšanu, jo viņi bezcerīgi grimda pasaules mēroga depresijas gūstā. No šī demokrātiskā politisko skandālu un ekonomiskās bēdas brūža pirmo reizi Īrijā radās marksisma smārds. Agrāk nacionālistiskā un varonīgā Īrijas republikāņu armija inficējās ar šo liberālās demokrātijas nelikumīgo atvasi, bet klaji boļševistiskā Revolucionārā strādnieku partija izkārtēja savas sarkanās lupatas, kas bija apsmērētas ar āmuru un sirpi, skumju Dublinas ielās.

1916. un 1920. gada sacelšanās veterānus, kas cīnījās par Īrijas brīvību, piekauj komunistu bandas vai kļiedza histērisku marksistu pūļi, kuri atklāti uzskatīja mazo Īriju tikai par atspēriena punktu viņu pūstošajai pasaules revolūcijai. Tas pats nacionālās apvērsuma modelis, kas attīstījās visās citās Eiropas valstīs, bija izplatījies arī Britu salās, un to īstenoja tā pati starptautisko ebreju pūļa. Veterāni apvienojās paš aizsardzības nolūkā Armijas biedru asociācijā. Laikmetīgais mūsdienu Īrijas vēsturnieks Costello to raksturoja šādi: *Šajā valstī radās spontāna kustība, lai aizsargātu tautas tiesības un brīvības. Šo konkrēto kustību, kas bija spontāna, nekādā veidā neorganizēja, neinženierēja un neveicināja neviena politiskā partija vai politiķi. A.C.A. radās spontāni, jo valdība, kuras pienākums bija aizsargāt pilsoņu tiesības, savu pienākumu pildīja nolaidīgi, jo uzskatīja, ka tās interesēs ir nepamanīt huligānismu, kas notika visās valsts daļās.*

Komunistu reakcija bija asa, bet liberālās varas iestādes, pašas apjukušas no kreisā vīrusa, nepiedāvāja nekādu palīdzību tiem pašiem cilvēkiem, kas bija padarījuši iespējamu Īrijas brīvvalsts izveidi. Tāpēc izmisušie A.C.A. biedri kā paš aizsardzības piemēru meklēja nesen uzvarējušos Vācijas šturma kaujiniekus, un 1933. gada 8. aprīlī Dublinā dzima Zilo kreklu kustība. Izmantojot Ādolfu Hitlera S.A. brūnajos kreklos kā paraugu, īru kaujinieki pārstāvēja jaunākos (gan garā, gan miesā), radikālākos A.C.A. elementus. Antikomunistiem uzreiz tika atjaunota vārda brīvība, un tā vietā, lai patrioti kļūtu par sarkano bandītu upuriem, marksisti pēkšņi nonāca asiņainā kauņas galā. Zilā krāsa tika izvēlēta, lai simbolizētu apvienoto Īriju, ko simbolizēja zilais okeāns, kas ieskauj visu valsti.

Blueshirts izvēlas savu līderi

Jūnijā zilie krekli vienbalsīgi par savu vadītāju ievēlēja Eoinu O'Dafiju. Viņš bija pēdējais godīgais cilvēks valdībā, un viņa atlaišana, ko veica demokrātiskie politiķi, kuri viņu ienīda, jo nevarēja viņu uzpirkt, izraisīja skandālu visā valstī. 41 gada vecumā izturīgais, gaišmatainais O'Dafijs bija valsts policijas priekšnieks un Civilās gvardes ģenerālis. Mūsdienu "zilo kreklu" vēsturnieks Moriss Manings (Maurice Manning) saka: *O'Dafijs bija spēcīgs un ļoti neatkarīgs policijas komisārs. Viņam piemita talants publicitātes jomā, un 20. gadsimta 20. gados viņš bieži nonāca avīžu virsrakstos. Viņš bija ļoti labi pazīstams visā valstī. Viņš bija vadošais Nacionālās vieglatlētikas un riteņbraukšanas asociācijas biedrs un vadīja ļoti veiksmīgo Īrijas komandu 1932. gada olimpiskajās spēlēs. Neatkarības kara laikā viņš bija veiksmīgs kareivis, kurš bija kļuvis par ģenerālštāba priekšnieka vietnieku un ģenerāļa Maikla Kolinsa (kurš vadīja sacelšanos) tuvu uzticības personu. Viņš 1922. gadā tika iecelts par policijas komisāru un pēc 1924. gada sacelšanās kādu laiku ieņēma armijas štāba priekšnieka amatu. Tāpēc viņš bija ļoti plaši pazīstams un, šķiet, ieņēma ievērojamu neatkarīgu stāvokli.*

Zilā krekliņa iecelšanas laikā O'Dafijs bija slavenākā persona Īrijā. "Viņam bija enerģiska un kompetenta organizatora reputācija". O'Dafijs bija "zinoša, draudzīga personība, kas padarīja viņu par tādu personību, kas var sacensties ar de Valeru". 1933. gada 20. jūlijā A.C.A. sanāksmē, kas notika Dublinas viesnīcā "Hiberman Hotel", O'Dafijs tika vienbalsīgi ievēlēts par organizācijas vadītāju.

O'Dafijs uzreiz pārveidoja zilos krekļus par savas jaunizveidotās Nacionālās gvardes labo roku. Tās deklarētais mērķis bija aizstāvēt "nacionālās intereses un sociālo kultūru" un "izdzēst visas šķiru atšķirības". Veicināt Īrijas atkalapvienošanos. Pretoties komunismam un svešzemju kontrolei un ietekmei valsts lietās. Vadīt Īrijas jaunatni konstruktīvas nacionālās darbības kustībā un veicināt un uzturēt sociālo kārtību. Veicināt koordinētu nacionālo darba devēju un darba ņēmēju organizāciju veidošanos, kas ar tiesas tribunālu palīdzību efektīvi novērsīs streikus un lokautus un vienprātīgi sastādīs industriālās domstarpības". Biedri vairs nebija tikai veterāni, bet gan "visi Īrijā dzimušie vai dzimušie pilsoņi"; kā rakstīja Manings, "vienīgās personas, kas šajā pozīcijā būtu izslēgtas, bija ebreji". O'Dafijs paziņoja, ka "Hitlers bija lielākais cilvēks, kāds jebkad bijis Vācijai", un solīja, ka īru Zilie krekli, tāpat kā Fīrera Brūnie krekli, "ar mūsu rases garu" dos pretī kopīgajam ebreju ienaidniekam.

O'Dafija dinamiskās vadības un "zilā krekla" ideoloģijas kombinācija izraisīja tautas atzinības sprādzienu visā valstī. Kā raksta Manings. *Šīs jaunās kustības ietekme bija tūlītēja un dramatiska. Dažu mēnešu laikā tai bija biedri un nodaļas visās štata daļās. Nekas līdzīgs līdz tam nebija pieredzēts.* "Tikai trīs dienas pēc O'Dafija iecelšanas amatā Zilā krekla biedru skaits pieauga par 5000 jauniem piekritējiem. Tomēr Nacionālā gvarde publicētajā rakstā, kurā aprakstīti tās mērķi, centās atturēt no klubbistu vai ikviena, kas nebija nāvīgi nopietni noskaņots pret kustību, iesaistīšanās: *Nacionālā gvarde paļaujas nevis uz pārliecināšanu, bet gan uz cīņu. Tā ir organizēta cīņai, un tā vēlas biedrus, kas nevairīsies no cīņas, ja gatavības skats Žaļķu uzbrukumu atbaidīs.*" Taču šādi aicinājumi uz labākajiem un skarbākajiem īru tautas elementiem nepalika bez ievērības. *Līdzās šāda veida rakstiem, raksta Manings, āuga un izplatījās zilā krekla valkāšana, un drīz vien tas bija ierasta parādība visās valsts daļās.*"

Atbalstu lielā mērā sniedza lauksaimnieki, rūpnīcu strādnieki, studenti un, protams, veterāni, kas visi veidoja īru tautas cilvēcisko pamatu. Nacionālajā gvardē nepalika novārtā arī valsts diženie domātāji. Pirmie atbalstītāji bija Korkas Universitātes koledžas vēstures profesors Džeimss Hogans un Dublinas Universitātes koledžas prezidents profesors Maikls Tērnijs. *Jeitss (Viljams Butlers Jeitss, dižais un slavenais dzejnieks) - sirdī labējais cilvēks - bija tik ļoti aizrāvēs ar viņu (O'Dafiju), ka uzrakstīja gājiena dziesmu Zilajiem krekliem.*" Apbēdināti par demokrātijas endēmisko korupciju un sašutuši par marksisma draudiem, viņi tik lielā skaitā pievienojās Nacionālajai gvardei, ka 1933. gada beigās bija jau 30 000 Zilo kreklu. Līdz nākamā gada beigām O'Dafijam bija vairāk nekā 120 000 sekotāju. Īrijas lieluma valstī tas bija īsta masu kustība.

Gājiens uz Dublinu

Tās lielākā atsevišķā spēka demonstrācija notika 1934. gada 13. augustā. Līdz tam laikam daudzi tūkstoši cilvēku jau bija piedalījušies Nacionālās gvardes mītiņos visā Īrijā. Taču uz gājienu uz Dublinu no visas valsts bija sapulcējušies ne mazāk kā 20 tūkstoši zilo kreklu valkātāju. Tomēr viņu mērķis nebija izaicināt varas iestādes, bet gan sarīkot ceremoniju kritušajiem Neatkarības kara veterāniem. Gājiens bija tikko sācies, kad tas jau bija vairāk nekā pusjūdzi garš. *Nebēdnīgi apzinoties, kā Musolīni bija kļuvis par Il Duce, valdībai radās aizdomas, ka O'Dafijs varētu justies noskaņots kavēties, kad viņš nonāks līdz valdības ēkām. Tāpēc tā atdzīvināja 1931. gada Sabiedriskās drošības likumu. Tika izveidota S-divīzija (ar ložmetējiem un rokas granātām bruņota policija), atjaunots militārais tribunāls un*

aizliegti gājieni."

O'Dafija miermīlīgie nodomi bija acīmredzami, taču viņa demonstrācija bija viss liberāli konservatīvajiem politiķiem nepieciešamais iegansts, lai aizliegtu kustību. Viņš vienkārši mainīja tās nosaukumu uz "Jaunā Īrija", kas gandrīz nekavējoties tika aizliegta, bet tikpat ātri atkal parādījās kā Jaunatnes līga. Visbeidzot, pēc kārtējiem establišmenta centieniem likvidēt kustību tiesās, tā izveidojās par Apvienoto Īrijas partiju (United Ireland Party, Fine Gael). Nosaukums tika izvēlēts no termina, kas parādījās Īrijas rasu konventā, kurš notika Parīzē 1923. gadā. Visu šo nosaukuma maiņu laikā tika saglabāta visa Zilā krekla organizācija, jo demokrātiskā valdība manevrēja, lai O'Dafija sekotājus padarītu par noziedzniekiem. De Valera paziņoja Īrijas Senātam, Dail: *Mēs neļausim cilvēkiem defilēt uniformās. Tas ir galīgi. Kad tas nonāk līdz šādam posmam, mēs uzskatām, ka tas ir nonācis līdz bīstamam posmam, un valdības pienākums ir iejaukties. Valdība izmantos visus tās rīcībā esošos spēkus, lai to novērstu. "*

O'Dafija paziņojums bija asa atbilde: *Mēs esam juridiska struktūra. Mūsu tērps ir likumīgs. Tas ir gandrīz neticami, ka valdība varētu būt tik akla naida pret saviem politiskajiem pretiniekiem, ka aizliedz organizāciju, kuras katra darbība ir pakļauta vispusīgai izmeklēšanai un kuras katrs mērķis ir godīgs un labs, kamēr tā atļauj Dublinā saglabāt divus komunistu štābus un visā valstī veikt visdažādākās komunistu darbības. Zilajos kreklos nav nekā nelikumīga, un neviens aizliegums vai rīkojums nevar padarīt nelikumīgu to valkāšanu!"*

Neraugoties uz valdības liekulīgajiem mēģinājumiem aizliegt Fine Gael, tā gandrīz vienā naktī izauga par otru lielāko politisko organizāciju Īrijā. Sistēmas acīmredzamie un histēriskie centieni kriminalizēt kustību, kas Īrijai deva cerību, radīja apzinātu tautas noskaņojuma maiņu. Pat tos citādi godīgos cilvēkus, kas pilnībā neatbalstīja zilā krekla ideālus, šausmināja de Valera pašsaprotamā tirānija. Manings raksta: *Patiešām, šīs partijas veidošanās - un, protams, veids, kādā tā tika izveidota - lielā mērā bija atkarīga no valdības lēmuma aizliegt Nacionālo gvardi. Sāk šķist, ka valdība, pieņemot lēmumu aizliegt Zilos kreklos, bija nopietni pārrēķinājusies, jo tā vietā, lai O'Dafiju vājinātu, viņš tagad bija kļuvis par vienošanas opozīcijas partijas vadītāju, un tā vietā, lai sagrautu viņa kustību, tai tagad bija jaunas un nostiprinātas pozīcijas daudz lielākas organizācijas ietvaros."*

Kamēr Fine Gael kandidāti tika likumīgi ievēlēti Dail, liberāli-konservatīvie politiķi atstāja malā savas "fundamentālās domstarpības" ar komunistu bandītiem, lai kopīgi cīnītos pret zilajiem krekliem. Policija bez provokācijām iebruka un

slēdza Apvienotās Īrijas partijas štāba ēku Dublinā, tieši tad, kad Fine Gael biedru no viņa mājām nolaupīja un līdz nāvei piekāva I.R.A. sarkanie. Hjū O'Reilijs, pirmais zilā krekla moceklis, mira, kas bija zīmīgi, 29. oktobrī, Musolīni gājiena uz Romu 18. gadadienā. Nākamajā vasarā S-policija atklāja uguni uz neapbruņotiem zilajiem krekliem, nogalinot 18 gadus vecu biedru. Manings raksta: *Īpašās policijas rīcību, šaujot uz pūli, vēlāk bargi nosodīja Augstākās tiesas tiesnesis Hannaskungs, kurš tos raksturoja kā izlēcienu uz šīs cienījamās struktūras*"(Pilsoniskās gvardes). *Šaušana Korkā izraisīja milzīgu zilā krekla sašutumu visā valstī. Nogalinātā cilvēka jaunība, visa incidenta dramatiskais raksturs un policijas pārspīlētā un patvaļīgā reakcija - tas viss kopā izraisīja jaunu zilās kreklietes dusmu līmeni. Pilsētā un O'Duffy kapa uzrunā bija visi elementi, kas bija emocionāls kliedziens, kas mudināja zilos krekļus pastiprināt savu pretošanos.*"

Ārkārtīgi vardarbīgā kaujā, kas izcēlās U.I.P. mītiņā Tralee, sprāga bumbas, liesmās gāja automašīnas un pats O'Duffy saņēma nepatīkamu ievainojumu, ko viņam nodarīja kāds sarkanais ar āmuru. Taču zilie krekli deva daudz vairāk, nekā saņēma, jo viņi sāka sist marksistus I.R.A. iekšienē un ārpus tās, virzoties uz pelnītu izzušanu. Par to, ka Fine Gael popularitāte īru tautas masās pieaug, liecināja valsts vēlēšanas, kad tā jau pirmajā senāta vēlēšanu reizē ieguva otro vietu. Visu 1935. gadu, neraugoties uz visu, ko sistēma un komunisti varēja pret viņiem vērst, "zilie krekli" gāja no panākumiem uz panākumiem, līdz viņu panākumi sāka piesaistīt uzmanību arī ārpus Īrijas krastiem. 19. augustā O'Daifiju apmeklēja Norvēģijas fašisma līderis Terje Ballsruds, un 15. decembrī Zilo kreklu pārstāvji pārstāvēja Īriju Starptautiskajā fašistu kongresā Montrē, Šveicē, kopā ar biedriem no Itālijas, Francijas, Spānijas, Portugāles, Austrijas, Beļģijas, Holandes, Dānijas, Norvēģijas, Lietuvas, Grieķijas, Rumānijas un Šveices. Manings raksta, ka O'Daifijs "uzskatīja savu ievēlēšanu Starptautiskā fašistu kongresa Darba komitejā par lielu pagodinājumu".

Zilie krekli ir aizliegti

Augot prestižam gan mājās, gan ārzemēs, O'Daifijam un viņa sekotāju leģioniem, šķiet, bija lemts iegūt augstāko varu Īrijā. Taču kādā mītiņā Vestportā zilo kreklu kustība pēkšņi beidzās. Kā stāsta Manings, *Ģubults policijas kordons ieskauj platformu, un pie policijas kazarmām bija novietotas divas kravas automašīnas ar kara tehniku. Citas policijas grupas izdzina visus, kas bija gērbusies zilos kreklos. O'Daifija prombūtnes laikā galvenais runātājs bija Fildžeraldennijs, un viņš tuvojās platformai vairāk nekā 60 (zilo kreklu) jātnieku gājiena priekšgalā.*

Sanāksme sākās, un pēc aptuveni pusstundas O'Duffy ieslīdēja pūļa malā, kur viņu uzreiz aplenca policija. Pēc tam sākās saķeršanās, un viņu izglāba atbalstītāju grupa, un viņu uzcēla uz tribīnes, kur viņš sāka uzstāties. Viņš vēl nebija pabeidzis savu pirmo teikumu, kad viņu arestēja policijas priekšnieks, kurš uzkāpa uz perona viņam pakal. Aplenkts ar lieliem policijas spēkiem, O'Dafijs tika nogādāts policijas kazarmās un izmitināts stingrā apsardzē. Tikmēr sapulce turpinājās pilnīgā drūzmā. Uz perona lidoja pudeļu un akmeņu lietus, un pārējie runātāji bija nedzirdami. Pirms sapulces beigām divi prominenti O'Dafija atbalstītāji tika arestēti par zilu kreklu valkāšanu un ievietoti apcietinājumā kopā ar savu līderi."

Vestportas policijas nekārtības bija vārda brīvības slepkavība Īrijā. De Valera bija īstenojis Fine Gael kriminalizāciju. Tikai būt Zilā krekla piekritējam bija pretlikumīgi, un ikviens, kurš jebkādā izpausmes formā mēģināja paust Zilā krekla viedokli, tika arestēts. Šādas nežēlīgas tirānijas smagās rokas iespaidā apcietinājumā nonāca burtiski tūkstošiem U.I.P. virsnieku un atbalstītāju, pat ar organizāciju nesaistītu simpātiju. Apsūdzības pret šiem piekritējiem nebija maznozīmīgas. Komandantam Nedam Kroninam, O'Dafija vietniekam, tika izvirzītas apsūdzības par sacelšanos nemierā. Pēc vairāku mēnešu ieslodzījuma viņš tika atzīts par nevainīgu, taču atkal tika apsūdzēts, šoreiz par "dalību nelegālā organizācijā". Tiesnesis informēja tiesu, ka, ja Kronins publiski nosodīs "zilos kreklus", visas apsūdzības pret viņu tiks atceltas. Ne mirkli nešauboties, komandants izvēlējās cietumsodu. O'Dafijs tika turēts apcietinājumā ar vairākām absurdam apsūdzībām, no kurām nevienu nespēja panākt pat paši atriebīgākie prokuratūras advokāti. Taču pēc atbrīvošanas viņš konstatēja, ka Apvienotajai Īrijas partijai faktiski ir nocirsta galva, tās līderi joprojām atrodas cietumā un viņu juridiskais statuss ir samazināts līdz "noziedzīgas organizācijas locekļiem", par saistību ar kuru draud ieslodzījums. Tīrānija, kas maskējās par demokrātiju, bija pilnībā atmaskojusies, taču kustība vairs nevarēja izdzīvot kā sabiedriska parādība, un tās piekritēji atteicās sekot īstajiem I.R.A. noziedzniekiem, kļūstot par pagrīdes teroristiem.

"Mēs devāmies uz Spāniju"

Stāsts par Zilajiem kreklēm varētu būt beidzies ar Vestportas arestiem, taču 1936. gada jūlijā Dublinā slepeni ar O'Dafiju tikās ģenerāļa Francisko Franko pārstāvis. Franko vēlējās uzzināt, vai Fine Gael līderis būtu ieinteresēts izveidot biedru kontingentu cīņai pret komunistiem Spānijas pilsoņu karā. O'Dafijs izmantoja šo

iespēju. Pretēji valdībai viņš izteica publisku aicinājumu sniegt atbalstu un izveidoja Īrijas brīvprātīgo brigādi. *Atsaucība, "viņš teica, Bija tik ātra, tik dāsna un tik spontāna, ka es to varu uzskatīt tikai par pilnvarojumu turpināt organizēt brigādi."* Nedēļas laikā viņa komandā bija 5000 vīru. Nākamajā nedēļā pievienojās vēl tūkstoš. Tomēr demokrātija joprojām vilcinājās iejaukties, jo sabiedriskā doma katoļu Īrijā bija tik lielā mērā labvēlīga nacionālistu idejai Spānijā, ka pat visnegaidītākais politiķis, kas bija noskaņots pret zilajiem krekliem, baidījās publiski kritizēt O'Duffa centienus.

Tāpēc viņš 21. septembrī devās uz Spāniju, kur drīz pēc ierašanās tikās ar nacionālistu spēku virspavēlnieku ģenerāli Molu un pašu Franko, kurš kopā ar īru līderi personīgi vēroja Alkasara - varonīgā cietokšņa, kas tik ilgi bija izturējis republikāņu aplenkumu, - atbrīvošanu. Tā iedvesmots, O'Dafijs atgriezās Īrijā ar Franko personīgām garantijām, ka viņa rīcībā tiks nodota apmācība, krājumi, formas tērpi, ieroči un kuģis, ar kuru viņa zilajiem krekliem doties uz Spānijas kaujas laukiem. Tikmēr Dublinas valdība pieņēma "Ārvalstu iesaukšanas likumu", ar kuru Īrijas brīvprātīgo brigāde tika aizliegta. O'Dafijs turpināja darbu, kā bija iecerējis, taču ar papildu grūtībām, ko radīja darbs slepenībā. Demokrātiskās varas iestādes sabotēja viņa centienus, kad vien tas bija iespējams, bet mīkstināja viņa attieksmi, kad uzzināja, ka īru komunisti tiek vervēti pievienoties Spānijas republikāņiem; ja tās ļāva saviem mīļajiem marksistiem doties uz Spāniju, bet neļāva doties arī zilajiem krekliem, tad tām bija jāizskatās par kārtīgiem liekēžiem, kādi tās bija. Kā sacīja kāds skābo vīnogu valdības politiķis: *Diez vai valdība izmantos Ārvalstu iesaukšanas likumu pret ģenerāli O'Dafiju un viņa jautrajiem vīriem, jo viņi droši vien saprot, ka Spānija ir vispiemērotākā vieta mūsu īru Don Kihotam. Spānijas pilsoņu karš vismaz būtu kalpojis kādam lietderīgam mērķim, ja tas būtu ļāvis mums atbrīvoties no dažiem mūsu abu šķiru mežonīgajiem vīriem."*

Šādi apgrūtināts ar dažkārt iejaucīgajām iestādēm, O'Dafijs varēja veiksmīgi pārcelt tikai 700 no vairāk nekā 6000 vīru, kuri pieteicās pievienoties I.V.B. Pēc tikai mēneša apmācības Spānijas armijā viņi tika nosūtīti uz fronti Ciempozuelosā, kur mēnešiem ilgi risinājās sīva tranšeju cīņa, pakļauti gan ienaidnieka ugunij, gan bargiem ziemas apstākļiem. Tomēr 13. martā brīvprātīgie "pārgāja virsū" un uzsāka ofensīvu, kas lika marksistiem atkāpties. Taču arī I.V.B. zaudējumi bija lieli. Spānijas kampaņa bija "zilo kreklu" pēdējā "ura". Pēc tam, kad savā valstī viņi bija izsludināti ārpus likuma, viņi izdarīja atvadu šāvieni uz veco ienaidnieku un iesvētīja Ibērijas zemi ar īru pašai izliedzības asinīm. Kā rakstīja O'Dafijs, *mūsu mazā vienība Spānijas pilsoņu karā nespēlēja ļoti nozīmīgu lomu, jo tā to nevarēja, taču mēs nodrošinājām, ka mūsu valsts tika pārstāvēta cīņā pret pasaules*

komunismu. Mūs kritizēja, ģirgājās par mums, apmeloja, taču patiesība, labdarība un taisnīgums uzvarēs, un laiks attaisnos mūsu motīvus. Mēs nemeklējam uzslavas. Mēs pildījām savu pienākumu. Mēs devāmies uz Spāniju!"

Pēdējais no zilajiem krekliem

Kad brigāde atgriezās mājās, līdz Otrajam pasaules karam bija atlikuši tikai daži mēneši, un Īrijas oficiālā neitralitāte padarīja "zilo kreklu" apspiešanu vēl vieglāku un efektīvāku. Tagad jebkurš darbs, kas tika veikts kustības vārdā, bija jāīsteno slepeni. 1939. gada 3. februārī ar O'Daifiju sazinājās vācu aģents Oskars Pfauss, kurš kara gadījumā ar Īrijas seno ienaidnieku Lielbritāniju vēlējās sazināties ar Trešajam reiham simpatizējošiem īru elementiem. O'Daifjs kļuva par starpnieku starp Pfausu un nedaudzajiem slēptajiem nacionālistiem, kas bija palikuši I.R.A. Šīs sarunas bija tik slepenas, ka par to panākumiem vai neveiksmēm nav saglabāties praktiski nekas. Tomēr dīvains pavediens par kara laika vācu-īru attiecībām parādījās 1944. gadā, kad britu jūras spēki Atlantijas okeāna vidū nogremdēja U-kuģi. Starp peldošajām atlūzām atradās kāda I.R.A. virsnieka līķis.

Tajā pašā gadā O'Daifjs zaudēja veselību, un pēc mūža dinamiskas kalpošanas savai rasei viņš nomira 30. novembrī. Viņam bija 52 gadi. Lai gan Zilie krekli kā organizācija bija beiguši pastāvēt gandrīz deviņus gadus, viņa nāve bija briesmīgs trieciens īru tautai. Tautas jūtas bija tik plašas un spēcīgas, ka valdība jutās spiesta piešķirt viņam pēdējo godu - valsts bēres. Tā, rasistiski pašnāvnieciskā kara vidū, lai "glābtu pasauli no fašisma", tūkstošiem cilvēku gāja garām Zilo kreklu līdera līķa līķim, izstiepjot labās rokas Hitlera sveicienā kā pēdējo veltījumu Eoinam O'Duffy. Īru ironija viņa bērnu laikā uz mirušā ģenerāļa vecajiem biedriem atstāja iespaidu par ideoloģijas, par kuru viņi bija cīnījušies trīsdesmitajos gados, neatvairāmo spēku.

Valsts vienotība un sociālā saskare, uz ko tiecās Modrie krekli, Īrijai bija liegta visās turpmākajās desmitgadēs pēc to sabrukuma. Pēdējo 50 gadu laikā Īrijas iedzīvotāji ir redzējuši, kā plaša starp ziemeļiem un dienvidiem kļūst par arvien lielāku brūci viņu valsts sānos. Asiņu jūra turpina plūst pār zemi no šausmām, par kādām ir kļuvusi Belfāsta. Bailes un dziļa naidīgums ir "zilo kreklu" izraidīšanas mantojums. I.R.A. teroristi turpina nogalināt un sakropļot, bet liberāli-konservatīvie politiķi joprojām runā un runā. Tikmēr nenovērtējamā baltā tauta izmisumā raizējas par savu bērnu nākotni.

Lai gan Zilie krekli jau sen ir aizgājuši, viņi nekādā ziņā nav aizmirsti. Viņu asinis un enerģija ietekmēja Īrijas ainavu un tikpat dziļi arī īru rasu apziņu. O'Dafijs un viņa leģions ir ne tikai daļa no nācijas vēstures; viņi pieder plašākam starptautiskas baltā cilvēka atdzimšanas kustības kopumam, ko aizsāka Ādolfs Hitlers un kas turpinās līdz pat šai stundai. Taču tuvojas laiks, kad viņu karogu no pagātnes putekļiem atkal pacels jaunas rokas. Tad Īrija pēc ilgiem nāves gadiem atkal dzīvos. Vēstures spoki atdzims no jauna, un Zilo kreklu dziesmas.

NSDAP/AO ir pasaulē lielākais Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs! Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās Simtiem grāmatu daudzās valodās Simtiem vietņu daudzās valodās

